

JEESUS KRISTUS AUTTAJANA JA OPPAANA

Pekka Ervastian esitelmä 9.4.1933

Jeesus Kristus tuli meidän maapallomme korkeammaksi minäksi, kuten viime kerralla koetimme esittää. Se ei merkinnyt, että maapallo olisi vielä kadottanut sitä personallista minää, mikä meidän maapallollamme aina on ollut ja jota on nimitetty Saatanaksi. Muistakaamme nyt, että Saatanana, itsessään korkea, ihana jumalolento, enkeli, jolla tietysti on oma korkeampi minänsä eli itse, on korkea olento, mutta joka auttaa tätä maapalloa ja sen eri luonnonvaltakuntia ja erittäinkin ihmiskuntaa, on sillä tavalla kieltänyt itsensä ja rajoittanut itsensä, että hän on alentunut ja tyytynyt olemaan ja palvelemaan tämän maapallon personallisena minänä. Sillä tavalla on syntynyt sitten tämän maapallon elämäkoulu, hyvän ja pahan tiedon koulu, joka on meille ihmisyksilöille välttämätön. Mutta nyt kun Jeesus ruumistui ja kun sitten häneen laskeutui kosmillinen Kristus ja muodostui tuo uusi, ihmeellinen jumalpersonallisuus, Jeesus Kristus, niin Jeesus Kristus tuli maapallomme korkeammaksi minäksi, sen korkeimmaksi haltijaksi, ja Saatanana ei kuitenkaan voinut luovuttaa omaa asemaansa maapallon alempana minänä, vaan Saatanana tietysti jäi vielä personalliseksi minäksi, vaikkakin hänen riemunsa oli äärettömän suuri, kun jumalan pojasta tuli maapallon korkeampi minä. Kuitenkin Saatanana siis jatkoi työtään ja se merkitsee, että Saatanana yhä hallitsi käytännöllisesti katsoen, Saatanana yhä hallitsi tätä maapalloa sen näkyväisissä ja näkymättömissä ilmenemismuodoissa. Mutta siitä lähtien kun Jeesus Natsa-

realainen kuoli Golgatalla, siitä lähtien kun Jeesus Kristus tuli Isän oikealla kädelle ja tuli maapallon korkeammaksi minäksi, siitä lähtien on Saatanan valta vähitellen kukistumaisillaan. Se ei ole vielä kukistunut, mutta se on vähentynyt askel askeleelta. Mutta Saatanana ei ole oikeutettu jättämään tätäkään maapalloa oman onnensa nojaan. Ennenkuin sen ihmiskunta on ottanut vastaan Jeesus Kristuksen suuren lunastustyön niin sanoaksemme, ennenkuin ihmiskunta on omaksunut korkeammassa minässään Kristuksen, ennenkuin siis jokainen ihmisyksilö, joka siihen on vähimmässäkään määrin mahdollinen, on omaksunut korkeammassa minässään Kristus-voimat, niin ei Kristus voi kokonaan hallita tätä maapalloa, niinkuin hänen tehtävänsä ja hänen ohjelmansa on. Niin kauan ei Saatanakaan saa luovuttaa valtaansa, sillä mihinkä me joutuisimme silloin, jos ei meillä olisi mitään vahvistusta. Saatanana ei voi luovuttaa valtaansa, vaan hän odottaa sitä päivää, jolloin hänet voitetaan, jolloin hänen valtansa voidaan kukistaa ja jolloin kaikki ne, jotka ovat häntä erikoisesti palvelleet ja häntä hänen työssään auttaneet, tulevat lunastetuiksi. Mutta koska se päivä koittaa, sitä emme voi tietää. Meidän täytyy toistaiseksi tyytyä siihen varmuuteen, että Saatanalla on yhä suuri valta ja joka tietysti merkitsee, että meillä ihmiskunnassa, meidän alemmalla minällämme on suuri valta. Me hyvin vähäisen vielä kuuntelemme korkeamman minämme ääntä ja päästämme Kristus-voimia siihen vaikuttamaan. Me enimmäkseen maanpäällä kuuntelemme Saatanan kiehtovaa ja lumoavaa ja houkuttelevaa ääntä. Pitkä aika epäilemättä vielä kuluu ennenkuin suurin osa ainakin ihmiskunnasta ottaa vastaan Kristuksen. Tämä taas merkitsee, että Jeesus Kristus ei voi täydellisesti hallita, ei voi, enemmän kuin korkeampi minä ihmisessäkään ei voi täydellisesti hallita maapalloa ja muuttaa sitä paratiisiksi ja niin ei voi Jeesus Kristuskaan muuttaa kokonaan maapalloa paratiisiksi

ennenkuin Saatanan valta on murrettu ja se valta murretaan ihmisten kautta. Ihmiset ovat siihen kutsuttuja. He eivät siihen kykene ilman Jumalan Pojan apua, Jeesus Kristuksen apua, mutta hänkään ei voi muuta kuin auttaa ihmisyksilöitä. Hän ei voi käyttää väkivaltaa. Hän ei voi syöstä Saatanaa pois valtaistuimelta. He valmistavat molemmat samaa asiaa ja sentähden jos Saatanana ottaa naamion pois kasvoiltaan ja näyttää itsensä, niin hän on yhtä Kristuksen kanssa. Hän on sisässään aivan sama kuin Jumalan palvelija, kuin Jeesuskin. Sentähden meidän on niin syvästi ymmärrettävä tämä ihmeellinen draama tällä maapallolla, jota nimitetään jumalalliseksi ja välistä myös inhimilliseksi komediaksi. Siinä kaksi alkuvaltaa, niin kuin runoilija voi sanoa, taistelee keskenään. Se on sitä ikuista taistelua, jota käydään tällä pallolla ihmisten sisässä. Oikeastaan ihmiskunnan sisällä tämä suuri taistelu tapahtuu, mutta se taistelu heijastuu myös ulos sekä yksityiseen elämään, että ihmiskunnan elämään. Sentähden näyttää välistä ulkonaisesti niinkuin elämä maapallolla olisi hyvin toivotonta ja välistä näyttää siltä, kuin se olisi hyvin toivoa herättävää. Yksityinen ihminenkin tuntee välistä kuinka hänen oma taistelunsa on toivotonta, kuinka hän ei mitenkään voi saada valtaa itsensä yli ja kuinka hänessä temmeltää kaikenlaisia ihmeellisiä pahan ja taas hienomman itsekkyyden voimia. Sentähden voi yksityisestä ihmisestä tuntua välistä niin kuin hänen oma taistelunsa olisi toivotonta, mutta toisella hetkellä taas voi hänestä tuntua, niin kuin hän hyvinkin voittajana suoriutuisi kaikesta.

Tämä on nyt siis yleisesti kuvattu, mutta takana piilee suuri kokemuksellinen totuus. Sentähden voimme sanoa, että yhdeltä kannalta katsoen Jeesus Kristus on ottanut äärettömän uhrauksen päälleen. Ei se hänen uhrauksensa rajoittunut siihen, että hän kuoli Golgatalla. Golgata-kuolema, vaikka se oli kuinka suurenmoinen tahansa ja yksi etappi hänen suuressa

lunastustyössään, niin voimme sanoa, että hänen suuri uhri-työnsä ja lunastuksensa on jatkunut, se on jatkunut Jeesuksen personassa aikojen aamusta lähtien. Se alkoi äärettömiä aikakausia sitten, silloin kun ensimmäinen ihminen eli paratiisil-lisissa olosuhteissa maanpäällä ja se yhä jatkuu Golga-ta-kuoleman jälkeen. Se jatkuu hiljaisessa voitossa Saatanan voimien yli. Se ei ole hänen puoleltaan toivotonta taistelua. Ei se ole väkivaltaista taistelua. Kristus meissä ei taistele sillä tavalla. Se on ainaista voittoa, mutta se on hyvin hiljaista ja hidasta voittoa, sillä me ihmiset ja kaikki luonnon voimat panevat niin vastaan. Me nostamme koko tietämättömyytem-me ja itsekkyytemme jumalallisia voimia vastaan. Sentähden Jumalan Pojan voittokulku on niin hidasta, se on niin hidasta Jeesus Kristuksella. Juuri sentähden se voi yhdeltä kannalta katsoen tuntua melkein toivottomalta. Hän on antautunut liian suureen uhraukseen? Tietysti, jos mittaamme omilla voimil-lamme. Silloin se on ääretön uhraus, sillä kuka meistä pystyisi mihinkään semmoiseen. Aina vain elää, aina vain odottaa ja aina vain auttaa. Ei mitään muuta personallista iloa kuin se mitä tulvii hänen luokseen, syöksähtää hänen puolelleen ilon ja onnen muodossa jonkun ihmisyksilön puolelta. Jos joku ihmisyksilö voittaa joko hetkellisesti tai voittaa lopullisesti oman itsekkyytensä, silloin tuntuu tämä Jeesus Kristuksen sydämessä äärettömänä riemuna ja autuutena, silloin on kuin koko maailma tulisi siunatuksi tuon yhden ihmisen voiton takia. Ja Jeesus Kristuksella on myös auttajia. Hänellä on ääretön lukumäärä auttajia, sekä enkeleitä ja luonnonhenkiä, että myöskin ihmisiä. Onhan ihmisiä, jotka ovat tulleet täydellisiksi, niinkuin me sanomme, Mestareiksi. Onhan ihmisiä, jotka ovat nousseet siihen veljeskuntaan, joka ympäröi Kristusta, onhan vanhoja Mestareita, jotka ovat olleet Mestarei-ta ennen Kristusta ja jotka ovat liittyneet hänen joukkoonsa,

onhan aivan uusia, jotka ovat syntyneet ja kehittyneet vasta Golgata-tapauksen jälkeen ja ovat nyt siinä Valkoisessa Veljeskunnassa, joka Jeesus Kristusta palvelee ja joka on Kristuksen äänenkannattaja, hänen auttajajoukkonsa täällä maanpäällä. Onhan hänellä ollut ilon aiheita. Mutta kuitenkin tuntuu välistä, että hänellä on vielä liian vähäisen ilon aiheita. Meidän on vaikeaa asuessamme näin fyysillisessä ruumiissa ja ollessamme tämmöisen fyysillisen päivätajunnan vaikutuksen alaisina, meidän on vaikea käsittää, että hän jaksaa niin loputtomasti kuin meistä tuntuu, aikahan on niin pitkä. Mutta muistakaamme, että se aika ei ole toisessa maailmassa samalla tavalla pitkä kuin tässä. Sanotaan, että Jumalan valtakunnassa tuhat vuotta on kuin yksi päivä ja yksi päivä voi olla kuin tuhat vuotta. Kaikki se, mikä tuhannen vuoden aikana nyt täällä maan päällä voi olla kärsimystä ja vaikeutta, voi olla kuin yksi päivä Jumalan valtakunnassa, johon eivät kärsimykset semmoiseen ylety, jossa jo kärsimykset ovat Valkoisen Veljeskunnan sydämessä muuttuneet sääliksi ja avunhaluksi. Siellä tuhat vuotta meidän kärsimystämme on kuin yksi ainoa päivä ihanaa ja suurenmoista sääliä ja auttamishalua. Jos taas täällä on yhtenä päivänä kaunista, ylevää ja jaloa ja epätsekästä ja voittoa pahan yli, niin se tuntuu sellaisessa Veljeskunnassa, kuin olisi tuhat vuotta autuutta. Sentähden ei meidän sovi yhtään verrata omia kokemuksiamme ja omaa ajan tuntemustamme siihen, mikä on Jeesus Kristuksella ja hänen veljeskunnallaan. Siellä ovat aikasuhteet muuttuneet.

Sentähden me voimme riemulla ja kiitollisuudella katsella sitä tosiseikkaa, että Jeesus Kristus on oleva lopullinen hallitsija täällä maapallolla ja että hänen hallitus kautensa alkoi kyllä Golgata-kuolemalla ja että hän itseasiassa on näkymättömässä maailmassa alkanut enemmän hallita kuin tässä näkyväisessä. Hän on, niin kuin voisimme sanoa, alkanut ottaa

haltuunsa kuoleman valtakuntiakin, kuoleman jälkeistä elämää. Me kaikki muistamme kuinka kerrotaan Jeesus Kristusesta, että hän kävi vankien luona Tuonelassa. Hän meni kaikkien niiden sielujen luo, jotka olivat vankeina Tuonelassa, silloin kun hän itse kärsi ristinpuulla. Silloin hän astui alas helvettiin ja saarnasi vangituille sieluille. Tämä oli tietysti todellinen tapahtuma, mutta se ei hänen elämässään, hänen historiassaan voinut kestää kauempaa kuin tuon ajan, jolloin hän kuoli ristinpuulla, jolloin se kuolemankamppailu tapahtui, jolloin hän siinä lopullisesti voitti kuoleman ristinpuulla. Se ei kestänyt sen kauempaa. Sentähden hän persoonallisesti saarnasi vangeille ja kävi niissä kaikissa kuoleman ja Tuonelan valtakunnissa ainoastaan noina hetkinä. Siten kun hän oli ylösnoussut, se merkitsee, kun hän oli täydellisesti kirkastanut eetteriruumiinsa ja hajoittanut fyysillisen ruumiin ja tullut tämän maapallon korkeammaksi minäksi, silloin hän tavallaan myöskin luopui käyttämästä eetteriruumiastaan eli käyttämästä sitä taikaruumista, joka oli ensimmäinen ihmiskunnan historiassa. Hän ensimmäisenä loi kuolemattoman taikaruumiin, eetteriruumiin, joka voi ilmestyä millä tasolla tahansa tässä maailmassa. Hän oli ensimmäinen, joka semmoisen loi, kun hän kuoleman täydellisesti voitti. Mutta se ei merkitse, että hän olisi jäänyt siihen ruumiiseen asumaan, että hän olisi nyt ollut sillä tavalla rajoitettu olento, että hän oli inhimillisessä ruumiissa, kuolemattomassa ruumiissa tosin, mutta että hän oli nyt ruumiillisesti rajoitettu olento, joka kyllä saattoi liikkua tässä maailmassa, mutta että hän inhimillisesti oli sidottuna ruumiiseen, vaan hän kyllä luotuaan tuon ruumiin, josta muodostui aivan kuin malja, siemen toisten samanlaisiksi ruumiiksi, hän todella, niinkuin kerrotaan, istui Isän oikealle kädelle. Se merkitsee, että hän vetäytyi vielä sisäisempään maailmaan, niin että hänestä tuli maapallomme korkeampi minä. Aivan samalla tavalla kuin

meidän korkeampi minämme on meidän korkeampana minänämme. Meidän korkeampi minämme on aina näkymättömissä, mutta meidän korkeampi minämme voi sillä tavalla meille ihmisille tulla näkyväiseksi, että me personallisessa tajunnassamme siihen yhdyimme. Jos me personallisessa tajunnassamme yhdyimme korkeampaan minään ja silloin personoimme tuon korkeamman minän, niin me aivan kuin personoimme sen Jumalan Pojan, joka on meissä. Ja tämä korkeamman minän personoiminen ei tapahdu ilman kosmillisen Kristuksen apua. Se on kosmellinen Kristus, joka eläyhtää korkeampaa minää, mutta kun me sillä tavalla personoimme korkeamman minämme, niin me voimme sanoa, että korkeampi minä hetkeksi tulee näkyväiseksi tässä näkyväisessä maailmassa, mutta sitten se palaa taas takaisin näkymättömiin. Nyt Jeesus Kristuksenkin suhteen on sama. Kun hän tuli maapallon korkeammaksi minäksi, niin se merkitsee, että hänen asuinsijansa on todellisuudessa Isän luona, siellä korkealla näkymättömässä maailmassa ja sieltäpäin hän tietysti, jos näki tarpeelliseksi, laskeutui mille tasolle tahansa, vaikkapa fyysillisellekin ja näyttäytyi personallisena olentona. Mutta meidän on ymmärrettävä, ettei hänen useinkaan sitä tarvitse tehdä. Ainoastaan erikoisissa tilaisuuksissa. Muuten hänellä on suuri joukko auttajia, Mestareita, deevoja, jumalolentoja ja enkeleitä, jotka personoivat hänet, jotka personoivat Kristuksen omassa korkeammassa minässään ja jotka palvelevat häntä alemmilla tasoilla, tekevät työnsä alemmilla tasoilla. Jos hän tahtoo voi hän noita palvelijoitaan niin, kuinka minä sanoisin, niin täyttää, että hän melkein kuin syntyy heihin, ruumistuu heihin. Silloin meidän on otettava huomioon sekin seikka, että hän tällä tavalla voi vaikka satoihin ja tuhansiin yksilöihin ruumistua yhtäikaa. Se on mysteerio, joka kuuluu Jumalan Pojalle. Hänellä on se kyky, että hän voi samassa silmänräpäyksessä

ruumistua kuinka monessa yksilössä tahansa, jos niin onnellisesti olisi, että niin monet hänet vastaanottaisivat. Samalla tavalla tiedämme, että jokainen Mestari, joka on saavuttanut täydellisyyden, voi esiintyä, jos hän niin tahtoo, vaikka monessa paikassa yhtäaikaan ja hän voi puhua kaikkea opetuslastensa kautta. Hän voi kuvaannollisesti sanoen seistä jokaisen opetuslapsensa takana ja siunata jokaista heistä ja puhua jokaisen kautta. Sen voi jokainen Mestari tehdä ja kaikista suurimmassa mitassa sen tekee Kristus itse, joka on kaiken takana. Sentähden on meidän ymmärrettävä tämä taivaallinen, sanoisinko sitä mekanismiksi, tämä taivaallinen mekanismi aivan erikoisella tavalla. Ja nyt kun sanomme, että Jeesus Kristuksella on tavallaan alkanut hallitus näkymättömässä maailmassa suuremmalla voimalla kuin tässä näkyväisessä, niin tämä silloin tarkoittaa ennenkaikkea ihmisten kuolemanjälkeistä elämää. Ihmisten kuolemanjälkeinen elämä on kokolailta muuttunut sitten Kristuksen kuoleman. Nyt on aivan kuin annettu lupa hänen kuolemansa jälkeen, että saadaan myöskin saarnata vangeille tuskan tilassa. Voidaan saarnata, voidaan auttaa, voidaan vahvistaa heitä. Jokainen ihminen, joka nyt kuolee maanpäällä, kuulukoon hän mihinkä uskoon, lahkoon ja kansaan tahansa, hänen kuolemansa on sillä tavalla autuas, jos ei nyt kuoleman hetkellä häntä paina jokin erikoinen rikos, että hän kuoleman hetkellä näkee enkeleiden tulevan ja ne enkelit silloin ovat monessa tapauksessa kuolevan omaisia, jotka ovat ennen häntä kuolleet ja siirtyneet pois näkymättömään maailmaan. Ne eivät voisi tehdä niin, ellei se lupa olisi tullut Jeesus Kristuksen kuoleman jälkeen. Nyt kun joku kuolee tässä näkyväisessä maailmassa, niin hänen omaisensa tulevat häntä hakemaan ja ne omaiset ovat silloin enkeleitä, lähettejä. Se on kaikki Kristuksen käskystä. Jos ei jollakulla ihmisellä olisi semmoisia omaisia, joita hän suurella rakkaudel-

la ja kaipauksella ajattelee, niin tulevat jotkut kaukaisemmat ystävät taikka sitten vaan jotkut loistavat enkeliolennot hänen luokseen. Jos joku ihminen on buddhalainen, niin hänelle tapahtuu se ihmeellinen onni kuolemassa, että hän saa nähdä Buddhan ja jos hän on muhamettilainen, niin silloin hän taas ajattelee niin, että itse profeetta tulee häntä armahtamaan, ja jos ihminen taasen on kristitty ja hänellä ei ole ketään Tuonelan puolella, jota hän rakkaudella ajattelisi, niin hänelle voi näyttäytyä Jeesus Kristus, hänen vapahtajansa, ja myös toisia enkeliolentoja. Jokaisen ihmisen kuolema on siis autuas Golgata-tapahtuman jälkeen. Jos ihmisellä on äärettömiä omantunnon vaivoja ja tuskia, jos hänen omaatuntoaan painaa jokin kauhea rikos, silloin hän on tuossa vaivassa kunnes hän kuolee, kunnes tapahtuu tuo muistin herääminen, kunnes hänen eetterinen puolensa niin irtaantuu fyysillisestä, ainakin aivoissa, niin että hän katselee menneisyyttä tuomarina, hän arvostelee sitä puolueettomasti. Silloin hän siinä tietoisuudessa, mikä hänellä sillä hetkellä on, langettaa tuomion omien pahojen tekojensa yli. Mutta kun hän on sen tehnyt ja tietää sisässään, että hänen on ne sovitettava, silloin hänen luokseen tulevat enkelit ja hänenkin kuolemansa on silloin autuas. Sentähden emme missään tapauksessa voi pitää pahana sitä tapaa, mikä on ollut kaikissa uskonnoissa, että kun ihminen on kuolemaisillaan, niin jotkut papit tai muut viisaat tietäjät tulevat hänen luokseen ja lohduttavat häntä. Täällä kristikunnassa roomalaiskatolisessa kirkossa ja protestanttisessa kirkossa annetaan synnin anteeksiantamus kuolevalle. Hän voi saada rauhan omalletunnonleen ja hän voi kuolla rauhallisesti ja nähdä sitten niitä ihania näkyjä. Tätä on hyvin monessa uskonnossa tullut käytettyä, juuri tällaista kuolevan lohduttamista, kuolevan rauhoittamista. Mutta meidän ei pidä ajatella, että se olisi välttämätöntä. Meidän ei pidä ajatella mitään semmoista, että

ihmiset voisivat sekaantua semmoisiin luonnollisiin asioihin, että he voisivat estää mitään hyvää tapahtumasta, taikka voisivat jouduttaa sen hyvän tapahtumista, jos ei sen kanssa luonnon oma tahto, Jumalan tahto vaikuta. Sentähden ei meidän pidä erehtyä ajattelemaan, että ihminen on hukassa, jos hän kuolisi yksin ilman lohdutusta, taikka jos hän kuolisi taistelukentällä tai niin. Ei, kyllä aina näkymätön maailma katselee jokaista kuolevaa ihmistä. Niinhän Jeesuskin sanoo, että Jumala antaa aurinkonsa nousta sekä hyvälle että pahoille, sekä antaa sataa sekä väärille että oikeille. Ei siinä ole mitään eroa. Kun kerran on niin sääntönä ja lakina, niin se tapahtuu. Jeesus Kristuksen kuoleman jälkeen on ihmisten kuolema tullut autuaaksi.

Nyt meidän on otettava huomioon vielä toinen seikka. Ihmiset, jotka kasvattavat itseään, jotka vähänkään treenaavat itseään, se merkitsee, että he kasvattavat itseään siveellisessä kauneudessa, ne ihmiset saavat oppia kuinka heidän tulee lohduttaa juuri kuolleita ja kuinka heidän tulee auttaa ja opastaa vainajia. Sentähden on syntynyt kuoleman jälkeisessä elämässä suuria liittoja, suuria seuroja, jotka nimittävät itseään värin mukaan. Siellä on sinisiä auttajia, vihreitä auttajia, j.n.e. Niissä piireissä, niissä seuroissa ihmiset, vainajat, silloin elävät ihmissielut oppivat auttamaan kuolleita. Ja kun he itse kuolevat, niin he jatkavat sitä opetustaan ja voipa niinkin tapahtua, että jokin vainaja, joka ei ole nyt suorastaan saanut oppia auttamaan kuolleita täällä maan päällä, oppii sen tekemään siellä, kun hänellä on hyvä ja puhdas ja auttavainen sydän. Hän on maanpäällä auttanut ihmisiä toisella tavalla. Hän on vaikkapa auttanut aineellisesti. Mutta kuoleman jälkeen hän voi oppia, koska hänen sydämensä on täynnä auttamishalua, auttamaan semmoisessa muodossa ja semmoisella tavalla, joka on hänen kyvyilleen mahdollista. Sentähden

toisella puolella on niin monta eri väristä koulua ja auttajien piiriä. Sillä tavalla ihmisten elämä ei mitenkään kulu hukkaan kuoleman jälkeisessä elämässä. Mutta sen auttamisen ei tarvitse rajoittua yksinomaan auttamiseen tuonelassa, helvetissä ja kiirastulissa, joihin ihminen on tuominut itsensä. Kyllä ihmisen on puhdistettava itsensä. Kyllä hänen on puhdistettava itsensä. Kyllä hänen on luovuttava persoonallisessa tajunnas- saan kaikista himoistaan ja haluistaan ja itsekkyydestään. Kyllä hänen se on tehtävä kuoleman jälkeen. Mutta samalla kun hän luopuu huonosta itsestään, jos sitä hänessä on, samalla aikaa hän voi oppia jotakin hyvää tekemään. Olkoon tässä ohimennen sanottuna mainittu, että okkultisesti on niin, että jos ihmisessä on jokin heikkous, jokin synti, miksi sitä nyt nimittää, jokin vika ja puute ja hän sitten todella rupeaa itseään kasvattamaan, rupeaa luomaan jotain uutta itsessään, tietysti ainoastaan Kristuksen avulla, niin hänen luokseen lähetetään ihmisiä, joilla on juuri tuo sama puute. Ja hänen tulee niitä auttaa. Jos meissä on jokin pahe, niin meidän täytyy pelastaa toisia juuri siitä pahasta. Se on meidän nousumme, se on keino, jolla me voimme pahasta päästä. Kaikesta pahasta pääseminen tapahtuu Kristuksen avulla. Mitä se merkitsee? Se tapahtuu rakkauden nimessä ja se tapahtuu sillä tavalla, että Kristus saa meitä auttaa toisten kautta. Mitä se olisi, jos minulla olisi heikkous ja vika ja minun pitäisi toivottomasti taistella sitä vastaan ja ei koskaan päästä mihinkään voittoon. En siihen pääsisikään, jos minä olisin yksin ja minun pitäisi yksin taistella. Se olisi lohdutonta, jos meidän pitäisi sillä tavalla kamppailla. Mutta nyt on Kristuksen jälkeen niin, että ihmiset, semmoiset, joilla on sama vika kuin minulla, lähete- tään toinen toisensa perästä minun tielleni ja minä tunnen sydämessäni, että minun täytyy heitä auttaa. Minä tunnen ymmärtäväni heitä. Kuinka minä voisin ymmärtää toista

ihmistä hänen vioissaan, jollei minulla itselläni olisi mitään vikaa. Silloin minä vaan ihmettelisin ja olisin täydellinen. No veikkonen, sanoisin ja en voisi millään tavalla auttaa. En voisi häntä nostaa ja vetää suosta koskaan, en ymmärtäisi häntä. Mutta kun tunnen itsessäni sen saman vian, sen vian toivottoisuuden, sen synnin taakan, silloin minä ymmärrän toistakin ihmistä, ymmärrän kuinka vaikea hänen on. Silloin minä ymmärrän, että hänen pitää todella päästä siitä samasta, josta minun pitäisi päästä. Silloin rakkauden ääni sanoo minussa: Auta tuota. Auta tuota toista. Millä tavalla tuo apu tapahtuu, sitä minä en sano, sillä se tapahtuu kokemuksen kautta. Mutta se on ainoa tapa. Se tapahtuu Kristuksen nimessä ja Kristuksen avulla. Kristus pelastaa ja lunastaa meidät. Ei Kristus lunasta millään ihmeellisellä tavalla, että nyt sinä olet vapaa synnistä, mutta Kristus lunastaa sillä tavalla, että hän saa vaikuttaa meissä ja auttaa toisia syntisiä. Elämän laki ja sääntö on nyt se, että jos me haluamme rehellisesti puhdistua heikkouksistamme, niin meidän tiellemme lähetetään semmoisia veljiä ja sisaria, joilla on sama heikkous. Tämä tietysti tapahtuu silloin, kun me olemme itse rehellisiä pyrkimyksissämme. Me emme koskaan moiti ja tuomitse toista. Me tunnemme itsemme ja omat vikamme. Me emme, käyttääksemme rumaa sanaa, ”hauku“ toista ihmistä, jolla on juuri meidän omat vikamme. Siitä on juuri tuleva meidän koetuskivemme, meidän mittapuumme ja samalla meidän nousumme ylöspäin. Se on meidän vilpittömyytemme mittapuu. Ei se ole mitään todellista, jos me itse kovin pyrimme täydellisyyteen, koetamme kaikenlaisia konsteja, mutta sitten kuitenkin ajattelemme rakkauttomuudella veljiämme ja sisariamme, tuomitsemme heitä. Voi, voi, mikä lörpöttelijä tuo on. Kyllä se osaa valehdella ja kertoa kaskuja. Voi, voi, kuinka se on siveetön elämässään. Voi, voi! Niin kauan kuin meidän sielumme asenne on tällainen

tuomitsevainen, alaspäin katsova ja halveksiva, niin kauan emme ollenkaan kelpaa vapahtajiksi, emmekä kulkemaan vapahtajan tietä, joka on samalla oman vapautemme tie.

Helena Blavatsky, joka oli käynyt viisaitten koulua ja tiesi, millä tavalla voi mennä eteenpäin, hän, joka sai tehtäväkseen perustaa teosofisen liikkeen, hän tiesi, että ensimmäinen on, että meidän ihmisten pitää vapautua älyllisestä intoleransista, suvaitsemattomuudesta. Meidän ei tule ajatella, että toinen uskonto olisi parempi toista, taikka että muut uskonnot olisivat roskaa, tai että kristinusko on ainoa todellinen uskonto ja muut uskonnot ovat silkkaa pötyä. Tämä on ensimmäinen, josta ihmisen tulee puhdistaa itseään, tämä älyllinen suvaitsemattomuus. Toinen on sitten se siveellinen suvaitsemattomuus, joka ainoastaan tuomitsee toisia ihmisiä. Kaikissa kahvipöydissä parjataan toisia lähimmäisiä. Voi, mikä hirmuinen palvelija sinulla on. Ja sitten rouvat juttelevat miehistään. Kuinka eriskummallisia ja itsekkäitä ne miehet ovatkaan! Tuohan on hyvin tavallista. Sentähden Madame Blavatsky asetti tuon toisen ehdon. Meidän aikamme ihminen ei pääse eteenpäin ollenkaan henkisessä elämässä, jollei hän luovu ensin älyllisestä tuomitsevaisuudesta, ahdasmielisyydestä ja sitten siveellisestä tuomitsevaisuudesta. Minä tarkoitan sillä silloin tietysti yksilöiden tuomitsemista. Ei se merkitse, että ihminen, joka on tullut älyllisesti suvaitsevaiseksi, ettei hän tietäisi totuuden olevan yhden. Hän etsii totuutta ja se nostaa hänet kaiken suvaitsemattomuuden yläpuolelle. Kyllä hän sen tietää, että totuuteen päin hänen on mentävä ja totuutta hän etsii ja hän ei voi olla suvaitsematon. Sitten kun hän tietää totuuden, silloin hänen sydämensä täyttyy rakkaudella ja säällillä. Se säälii vain niitä, jotka eivät tiedä totuutta. Se koettaa kertoa totuudesta, mutta ihmisestä riippuu, minkä verran hän välittää totuudesta. Joka tapauksessa ihminen totuudenetsijänä on ensin voittanut

tuon älyllisen suvaitsemattomuuden tai sitten taas sen siveellisen. Ei se merkitse tuo siveellinen suvaitsevaisuus, ei se merkitse, että on aivan samantekevä, minkälainen minä olen. Olenko suuri synnintekijä ja ryöväri. Minä olen suvaitsevainen ihminen. Kaikki saavat tulla onnellisiksi omalla tavallaan. Kakki saavat tehdä mitä syntiä tahansa. Aivan näin toisten suhteen, mutta ei itseni suhteen. Itselleni minä sanon: minä en saa tehdä mitään syntiä. Se on toisten ihmisten vapaassa tahdossa vielä tehdä, mutta minä en tahdo enkä saa tehdä mitään syntiä. Siinä on hänen kamppailunsa, hänen voittonsa. Sitten kun hän saavuttaa siinä jonkun asteen, niin se ei vie mihinkään tuomitsevaisuuteen, vaikka hän tietää, että pyhyys ja epäitsekkyys on ainoa oikea, vaikka hän sen tietää, niin se ei tee häntä suvaitsemattomaksi. Hän tulee täyteen sääliä ja rakkautta ja armahtavaisuutta niitä kohtaan, jotka vaeltavat vielä niin suuressa synnin välttämättömyydessä. Hän ei osaa tuomita ketään.

Sentähden nuo kaksi ohjetta, jotka Helena Blavatsky asetti teosofiselle liikkeelle, nuo kaksi käytännöllistä ohjetta, ne ovat täynnä viisautta, ne ovat täynnä nöyryyttä. Jeesus Kristus on meidän auttajamme siitä saakka kuin hän kuoli ristipuulla. Hän auttaa aina ihmisiä ihan tässä käytännöllisessä henkisessä elämässä ja ennenkaikkea siis kuolemanjälkeisessä elämässä. Mitä taas tulee tähän näkyväiseen elämään, niin voimme sanoa Jeesus Kristuksesta, että hän on täällä meidän oppaanamme. Hän näyttää meille, miten meidän on opittava hallitsemaan. Meidät ihmiset on nimittäin kutsuttu hallitsemaan.

Pikakirj. Kirsti Krohn

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Kristus meissä*, 1951.